

Írta: Lucy Stevenson Ewell

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg Hollandiában játszódott.

Marcsi kinyitotta az ékszerdobozát, hogy megnézege a szép köveit. Egyenként a kezébe vette őket. A pirosat, aztán a zöldet, aztán az átlátszó fehéret.

Nagyi kopogtatott a hálószoba ajtaján. „Indulhatunk?”

„Persze!” Marcsi óvatosan visszatette a köveket a dobozába.

Nagyi a könyvtárba vitte Marcsit. De nemcsak azért, hogy könyveket nézegessenek. Egy különleges kőkiállításuk is volt! Marcsi nagyon izgult.

Amikor a buszuk a könyvtárhoz ért, Marcsi és Nagyi besétáltak az épületbe. Több asztalnyi gyönyörű követ láttak. Volt ott fényes és sima. Néháynak pedig érdekes volt a formája.

A fényes lila kő

*Ha elmondja az igazat,
akkor vajon dühös lesz rá?*

„Ezt nézd!” Nagyi egy hatalmas kristályra mutatott. Apró kék tuskék álltak ki belőle mindenhol.

Egy másik asztalon sok apró, kerek kő volt. Marcsi megnézte az összes színt. A legvégén egy lila kő volt, apró, fényes és sima.

Még nincs lila követem – gondolta Marcsi. Tökéletes lenne a gyűjteményéhez.

Marcsi körbepillantott. Nagyi egy másik asztalnál állt. Senki más nem volt a közelben. Úgyse hiányozna senkinek ez az apró kis kő, nem igaz?

Marcsi felvette a követ és zsebre vágta.

Aznap este, miközben a lila kő biztonságban lapult az ékszerdobozában, Marcsi ágyba bújt.

„Készen állsz egy történetre?” Apa leült az ágyra, és kinyitotta a *Jóbarát* folyóiratot.

Marcsi a takarójába burkolózva figyelt. A történet egy fiúról szólt, aki bűnbánatot tartott, miután helytelen döntést hozott.

Miközben Apa olvasott, Marcsi egy nagy gombócot érzett a gyomrában. Az oldalára fordult és megfordította a párnáját. De nem érezte jól magát. Egyfolytában csak a lila kőre gondolt.

Apa befejezte a történetet. „Jól vagy?”

Marcsi nem tudta, mit tegyen. Ha elmondja Apának, lehet, hogy dühös lesz.

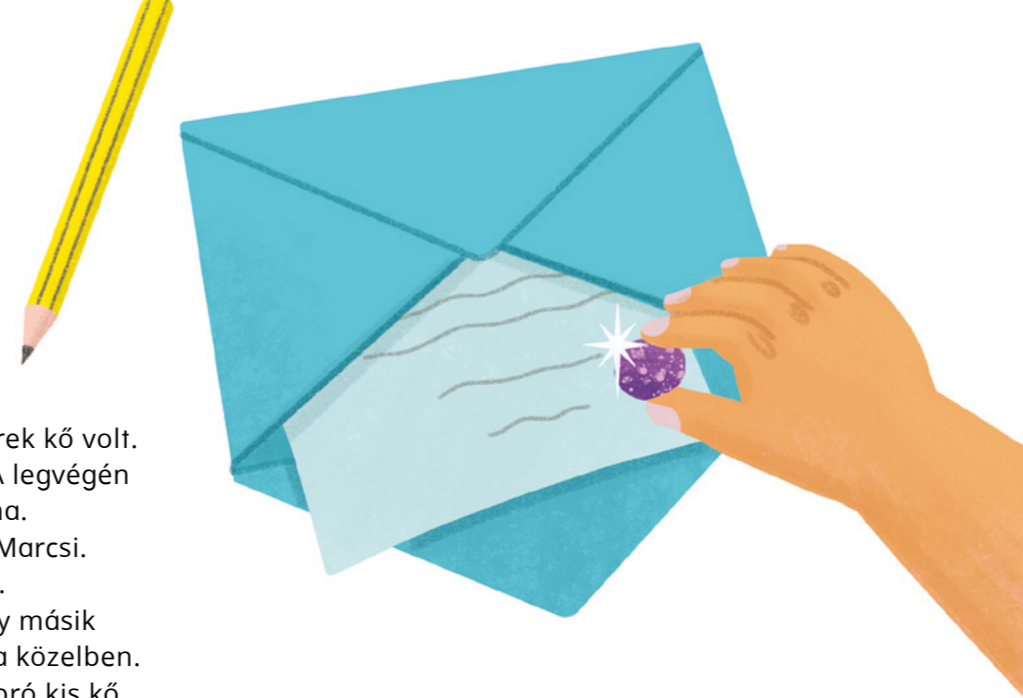
Viszont talán tudná, hogyan segítsen.

Marcsi lassan kimászott az ágyból, és kivette a lila követ a dobozából. „Ma elvettem ezt a könyvtárból.” Marcsi könnyekre fakadt. „Annyira sajnálom.”

Apa magához ölelte. „Mindig jó, ha elmondod nekem az igazat. Büszke vagyok rád, amiért volt bátorságod őszintének lenni.”

Marcsi már nem is érezte annyira a gombócot a gyomrában. Apa nem volt dühös!

„És Jézusnak köszönhetően bűnbánatot tudunk tartani. Pont úgy, mint a történetben

– magyarázta. – Miért nem visszük vissza a követ a könyvtárba?”

Marcsi összeszorította a szemét. „Azt nem! Mérgesek lesznek rám.”

Apa a vállára tette a kezét. „Lehet, hogy egy kicsit mérgesek lesznek. De szerintem örülni fognak, hogy visszaadtad. És te is sokkal jobban fogod érezni magadat tőle.”

Marcsi mély lélegzetet vett és bólintott. „Rendben.”

Aztán elővett egy darab papírt, és elkezdett levelet írni. „Sajnálom, hogy ezt elvettem – írta. – Bárcsak ne tettem volna! Szeretném helyrehozni.”

A levelet belecsúsztatta egy borítékba. Aztán az apró lila követ is betette mellé.

„Holnap visszavisszük – mondta Apa. – Hogy érzed magad?”

„Jobban – felelte Marcsi. – De van még valami, amit meg kell tennem.”

Marcsi letérdelt az ágya mellé és imádkozott. „Sajnálom, hogy elvettem a követ – mondta. – Soha többé nem fogok lopni. Köszönöm, hogy segítettél bátornak és őszintének lennem.”

Ahogy visszafeküdt az ágyba, Marcsi békességet érzett. Holnap rendbe fogja hozni a dolgot. Tudta, hogy Mennyei Atya és Jézus segíteni fognak neki. Nekik köszönhetően minden rendben lesz. ●